

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň JUDr. Blanky Trávníkové a Mgr. Markéty Jiráskové ve věci

žalobce: **Správa služeb hlavního města Prahy**, IČO: 70889660,
se sídlem Praha 8, Kundratka 1951/19,
zastoupen JUDr. Petrem Balcarem, advokátem,
Praha 1, Panská 895/6,

proti

žalovanému: **Jiří František M.**, narozen xxx,
bytem xxx,
zastoupen Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem,
Praha 4, Tůrkova 2319/5b,

o zaplacení částky 80 300 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. prosince 2018, č. j. 5 C 9/2017-98,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem vyhověl soud I. stupně žalobě a žalovanému uložil povinnost, aby žalobci zaplatil částku 80 300 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 80 300 Kč od 28. 1. 2016 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo (výrok II.).
2. Soud I. stupně rozhodoval ve věci samé již podruhé poté, co byl jeho předchozí (vyhovující) rozsudek ze dne 2. 5. 2017, č. j. 5 C 9/2017-19, zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2018, č. j. 91 Co 421/2017-56 a věc byla vrácena prvostupňovému soudu k dalšímu řízení. Důvodem pro prvé zrušující rozhodnutí odvolacího soudu byla skutečnost, že soud I. stupně doručoval veškeré zásilky před vydáním rozhodnutí ze dne 2. 1. 2017 neúčinně, čímž odňal žalovanému možnost jednat před soudem a uplatnit obranu proti žalobnímu návrhu. Tuto procesní vadu soud I. stupně v dalším řízení napravit, když ve věci nařídil na 24. 9. 2018 ústní jednání, ke kterému řádně předvolal oba účastníky. Poté, kdy provedl důkazní řízení, jednání odročil za účelem doplnění dokazování na 3. 12. 2018, kdy byl vyhlášen napadený rozsudek.
3. V napadeném rozsudku ze dne 3. 12. 2018 vyšel soud I. stupně ze zjištění, že dne 9. 11. 2015 byl žalobcem proveden odtah vozidla žalovaného z adresy Praha 1, xxx. Vozidlo žalovaného, opatřené registrační značkou xxx, bylo následně umístěno na odtahovém parkovišti, provozovaném žalobcem, kde se nacházelo až do doby rozhodnutí soudu ve věci samé. Současně bylo v řízení před soudem I. stupně zjištěno, že žalovaný měl v době od 2. 1. 2015 do 1. 1. 2016 vydánu parkovací kartu, která jej opravňovala k parkování na území Městské části Praha 7, přičemž tato karta byla vystavena na registrační značku předmětného vozidla. Žalovaný dále v řízení před soudem I. stupně prokázal, že v době od 15. 11. 2017 do 17. 11. 2017 byl hospitalizován v Nemocnici na Homolce. Žalovanému se však podle závěru soudu I. stupně nepodařilo v řízení

prokázat, že předmětné vozidlo v rozhodné době zanechal nepojízdné v xxx, tedy na území pražského obvodu, v rámci něhož měl vystaveno platné oprávnění k parkování.

4. Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně podle § 59 odst. 2 písm. i) zák. č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve spojení s § 19b a § 19c zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen zákon o pozemních komunikacích), za použití § 27 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu), přičemž vycházel i z podzákonného právního předpisu (usnesení rady hlavního města Prahy č. 184 ze dne 12. 2. 2013). Poté shledal, že návrh žalobce je v celém rozsahu opodstatněný, neboť vozidlo ve vlastnictví žalovaného bylo žalobcem z důvodu podle § 27 zákona o silničním provozu odtahováno z ulice Xxx v Praze 1 a umístěno na střežené parkoviště, kde se nacházelo až do rozhodnutí soudu ve věci samé. Žalovaný tak má dle závěru soudu povinnost uhradit žalobkyni požadovanou cenu za odtah vozidla a rovněž cenu za parkovné dle příslušného nařízení hlavního města Prahy. Podrobnější vyčíslení pohledávky žalobce soud I. stupně v odůvodnění rozhodnutí neuvedl, dovedl však, že celková výše dlužné částky činí 80 300 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný neuhradil dluh vůči žalobci řádně ani včas, přiznal soud I. stupně žalobci též právo na úhradu zákonných úroků z prodlení, jejichž výši odůvodnil odkazem na ustanovení § 1970 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
5. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud I. stupně odkazem na ustanovení § 150 o. s. ř. s tím, že důvody hodné zvláštního zřetele spatřoval v okolnosti, že se žalovaný nemohl (v důsledku nesprávného sdělení Magistrátu hlavního města Prahy) dozvědět o existenci dluhu dříve než dnem doručení žaloby, neboť mu žalobce předtím doručoval na již neaktuální adresu trvalého pobytu v xxx.
6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dne 21. 12. 2018 včasné odvolání, které ještě doplnil podáním ze dne 4. 2. 2019. Odvolání směřovalo proti oběma výrokům napadeného rozhodnutí. Žalovaný soudu I. stupně především vytkl, že učinil nesprávná skutková zjištění, a to zejména ohledně důvodnosti ponechání předmětného vozidla na místě, z něhož bylo žalobcem odtahováno. Současně namítl, že soud I. stupně nesprávně posoudil otázku oprávněnosti nároku, když částku, která byla žalovanému vyúčtována, přiznal v celém rozsahu, i když byla „a priori“ způsobena tím, že žalobce vadně obeslal žalovaného, přičemž namítl, že platným předpisům neodpovídá ani výše soudem přiznané částky za uskladnění vozu.
7. Žalovaný v rámci opravného prostředku podrobně zrekapituloval průběh řízení a namítl, že se soud I. stupně nevypořádal s tím, že vozidlo bylo z původního místa, kde bylo žalovaným ponecháno, převezeno či dopraveno neznámou (třetí) osobou po překonání zabezpečení vozidla do Xxx ulice v Praze 1, odkud bylo následně žalobcem odtahováno. V této souvislosti dovedl, že v Xxx ulici mohlo být vozidlo odstaveno například z důvodu poruchy, nicméně se nejednalo o zavinění žalovaného.
8. Odvolatel rovněž namítl, že se soud I. stupně v napadeném rozhodnutí nevypořádal s tím, že na straně žalovaného jsou založeny výjimečné okolnosti, způsobené jeho zdravotním stavem.
9. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne a žalovanému přizná právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
10. Žalobce se k odvolání žalovaného písemně nevyjádřil. Při jednání před odvolacím soudem se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu I. stupně a navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Současně požadoval přiznání nákladů odvolacího řízení.
11. Odvolací soud přezkoumal postupem podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost rozsudku soudu I. stupně, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že zatím nejsou dány podmínky ani pro potvrzení ani pro změnu napadeného rozhodnutí.

12. Především je třeba uvést, že rozhodnutí soudu I. stupně je částečně nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozsudku nesplňuje náležitosti ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř., neboť soud I. stupně nepřipustným způsobem opisuje ze spisu skutkové přednesy účastníků, provedené listinné důkazy i výpovědi svědků, přičemž skutková zjištění učiněná z těchto důkazů si ve výsledku vzájemně odporují. Z odůvodnění rozhodnutí není současně patrné, jak soud I. stupně vypočetl dlužnou částku, když ke struktuře pohledávky na straně žalobce uvádí pouze to, kolik činí dle nařízení Rady hlavního města Prahy cena za odtah vozidla a cena za parkovné, neuvádí již přesný výpočet dluhu u žalovaného. Není tedy zřejmé, jakým způsobem dospěl soud k výsledné částce 80 300 Kč. Rozhodnutí soudu I. stupně se v důsledku toho stává nepřezkoumatelným, což zakládá odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. (§ 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.).
13. Odvolací soud dále konstatuje, že žalobce zatím neunesl břemeno tvrzení, když dostatečným způsobem v žalobě a ani později k výzvě odvolacího soudu při jednání nevylicil, z jakých konkrétních položek se jím nárokováná dlužná částka skládá. Při odvolacím jednání zástupkyně žalobce pouze upřesnila, že žalobce po žalovaném požaduje maximální částku stanovenou podzákonným předpisem za odtah vozidla (1 900 Kč) a dále částku za parkovné, a to až do podání žaloby (13. 9. 2016). Strukturu dluhu na parkovném, jehož výše se v průběhu času měnila, však nebyla schopna doplnit. Na základě těchto skutečností odvolací soud shledal, že žalobní tvrzení nejsou úplná. Pochybení se však dopustil především soud I. stupně, který v průběhu řízení nesplnil svou procesní povinnost a při jednání neposkytl žalobci odpovídající poučení ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o tom, že vylíčení rozhodných skutečností u jednotlivých dílčích nároků je neúplné a nevyzval žalobce k jeho doplnění a označení relevantních důkazů. Tato okolnost rovněž zakládá odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř.
14. Zásadním důvodem, který vedl odvolací soud ke zrušení prvostupňového rozsudku, je však ta okolnost, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, přičemž na základě dosud provedených důkazů dospěl k nesprávnému, resp. předčasnému závěru o skutkovém stavu a v důsledku toho věc i nesprávně posoudil po stránce právní. Tím jsou ve sporné věci založeny odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř.
15. Soud I. stupně vyšel v přezkoumávané věci ze zjištění, že vozidlo bylo odtaženo na pokyn strážníka Městské policie z adresy Praha 1, Xxx. Přestože v odůvodnění soud I. stupně odkazuje na ustanovení § 19b a § 19c zák. o pozemních komunikacích, týkající se odstranění silničních vozidel a vraků z místních a účelových komunikací, dospívá dále v rámci právního hodnocení k závěru, že v dané věci bylo vozidlo odtaženo (zřejmě) podle § 27 zákona o silničním provozu (tedy pro porušení zde upravené povinnosti týkající se zastavení a stání vozidla). Posléze uvedenému skutkovému závěru nasvědčuje i zjištění učiněné z protokolu o odtahu vozidla ze dne 9. 11. 2015, který soud I. stupně provedl k důkazu. Toto skutkové zjištění však není úplné, neboť z fotokopie protokolu o odtahu vozidla není zřejmé, podle jakého písmene ustanovení § 27 zákona o silničním provozu bylo vozidlo odtaženo. Za této situace soud I. stupně pochybil, pokud důkazní řízení nedoplnil a k důkazu neprovedl též žalovaným navržený listinný důkaz - spis Městské policie se založenou fotodokumentací.
16. Náhrada nákladů na odtah vozidla, které tvoří překážku na pozemní komunikaci, představuje specifický nárok, který judikatura analogicky kvalifikuje jako náhradu škody s tím, že tato škoda spočívá nejen v nákladech na samotný odtah, ale i v parkovném za umístění odtaženého vozidla na střeženém parkovišti, neboť postup spočívající v umístění na střeženém parkovišti vyplývá z prevenční povinnosti podle § 2900 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.). Způsobením škody vzniká závazkový právní vztah mezi provozovatelem vozidla a vlastníkem pozemní komunikace nebo osobou, která je na základě smluvního vztahu s tímto vlastníkem komunikace oprávněna vozidla odstraňovat (srov. náleží Ústavního soudu ČR ze dne 6. 11. 2003, publikovaný pod sp. zn. III ÚS 150/2003). Rozsahem nákladů na odtažení vozidla bránícího provozu se soudní rozhodovací praxe již také opakovaně zabývala. Nejvyšší soud ČR v této souvislosti vyložil, že za odstranění vozidla z pozemní komunikace ve smyslu ustanovení

§ 45 zákona o silničním provozu nemůže být považováno pouze jeho prosté odtažení, ale i následné umístění tam, kde toto vozidlo nebude představovat překážku provozu. Je-li odtažení vozidla spojeno s jeho uskladněním, jsou i s tím spojené náklady nákladem na odstranění vozidla ve smyslu § 45 odst. 4 zákona o silničním provozu (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 11. 2011, publikováno pod sp. zn. 25 Cdo 4706/2009).

17. V přezkoumávané věci však nebylo dosud spolehlivě zjištěno, z jakého důvodu bylo předmětné vozidlo odtaženo, zda tvořilo překážku provozu ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) - s) zákona o silničním provozu či zda bylo považováno za nepojízdný vrak ve smyslu § 19 zákona o pozemních komunikacích. S ohledem na okolnost, že podmínky a následky odtažení vozidla v obou případech jsou odlišné, je třeba postavit najisto, z jakého důvodu bylo vozidlo na pokyn Městské policie odtaženo, jak dlouho zde předtím stálo, zda byl instalován prostředek zabraňující řidiči v odjetí či nikoliv a zda a jakou překážku v provozu vlastně tvořilo. Teprve na podkladě takto doplněných zjištění bude možno učinit právní závěr o důvodnosti nároku žalobce.
18. Ze všech výše uvedených důvodů postupoval odvolací soud podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. b), odst. 2 o. s. ř., napadené rozhodnutí zrušil a věc opět vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení / §221 odst. 1 písm. a) o. s. ř./.
19. V dalším řízení poskytne soud I. stupně nejprve žalobci poučení ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a vyzve jej, aby doplnil žalobní tvrzení u jednotlivých nároků (odtah a parkovné) tak, aby bylo zřejmé, z jakých konkrétních položek se žalovaná částka skládá a jak ji žalobce vypočetl. Není věcí soudu, aby při rozhodování o nároku účastníka sám počítal, kolik dnů uplynulo od odtahu vozidla do podání žaloby a srovnával jednotlivá časová období s proměnlivým ceníkem parkovného z příloh spisu. Po doplnění odpovídajícího tvrzení ze strany žalobce, doplní soud I. stupně důkazní řízení spisem Městské policie. Zabývat se bude zejména tím, podle jakého ustanovení bylo předmětné vozidlo odtaženo a co tomu předcházelo.
20. V případě, že soud I. stupně dospěje znovu k závěru, že základ nároku žalobce je dán, zváží při rozhodování o výši dlužné částky otázku moderace práva žalobce ve smyslu ustanovení § 2953 odst. 1 o. z. Soudní rozhodovací praxe se totiž ustálila v závěru, že při kalkulaci tzv. refundace nákladů na odtah a umístění vozidla na odstavném parkovišti, zakládá zjevný nepoměr mezi výrazně nízkou hodnotou vozu oproti vysokým nákladům na jeho dlouhodobé parkování důvod k moderaci soudu podle ustanovení § 2953 odst. 1 o. z. (srov. stále použitelný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 9. 2017, publikován pod sp. zn. 25 Cdo 546/2016). Za tím účelem soud I. stupně přihledne k hodnotě vozu žalovaného, přičemž pro účely této úvahy postačí srovnání obvyklé ceny obdobně starého vozu (stejného typu) v nabídce autobazarů.
21. V dalším řízení bude soud I. stupně vázán vysloveným právním názorem soudu odvolacího (§ 226 odst. 1 o. s. ř.). V novém rozhodnutí neopomene soud I. stupně rozhodnout též o náhradě nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné /§ 238 odst. 1 písm. k) o. s. ř./.

Praha 28. srpna 2019

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.